

Fantastiskt! Vilken underbar ö jag lyckats hamna på.

Jag började med att bygga upp ett läger. Den stora presenningen har jag använt som tak och en del av den som vägg. Som golv har jag använt den trasiga gummiflotten där jag sover. Det gör det mindre kallt om kroppen. Allt byggt av smala men sega trädstammar som jag huggit ner med min machete. Jag är nöjd. Latrinen byggde jag ungefär 20 meter längre bort, för att slippa eventuell lukt. Jag har även gjort ett mindre kök med en eldstad och en typ av bänk där jag kan hugga kött och lite annat. Hittade stora palmblad som jag använt till att göra ett tak över köket.

Men jag skulle berätta om ön jag hamnat på.

Jag har trampat runt den flera varv för att undersöka den. Den är inte så jättestor, men vilket paradiset. Där jag slagit läger är det en härlig sandstrand. Sanden känns som perfekta små korn när den silar genom fingrarna. Nästan magiskt att se den glida ner mot marken som ett timglas ungefär. Vilken strand. Bakom mitt läger ligger det en mindre djungel. Svårt att gå igenom, men jag har varit och huggit ner lite träd och plockat lite olika frukter. De flesta känner jag igen, men några är okända för mig. Äter inte av de okända då jag inte vet om de är giftiga. Hittade en buske med Fingerlime. Plockade ett gäng och sög rikligt i mig av de små syrliga pärlorna som finns inuti dessa små gröna fingrar. Vilken smaksensation. Syrligt och uppfriskande.

Mitt på ön finns det en liten sjö. Vackert ljusblått vatten, nästan mot en turkos nyans. Vattnet är inte salt och jag har provat att dricka det. Kokat upp det först för att få bort eventuella bakterier. Nu är problemet med vattnet löst. Jag har hur mycket som helst nu. Tog mig även ett behövligt bad i sjön. Naturen är så bländande skön. Några enorma Eukalyptusträd höjer sina majestätiska kronor mot himlen intill sjön. Jag skulle tro att de växt sig så höga som upp till 40-50 meter höga. De bildar ett grönt tak över den västra delen av sjön. Här skulle jag kunna stanna resten av mitt liv.

Bakom en av höjderna på ön, där ön slutar och havet kommer igen, hörde jag två röster. Först var jag säker på att det var Styrbjörn och hans vidriga bror Aggram. Jag tänkte smyga mig på dem och ge de båda sjöbusarna en riktig näsbränna, men det var bara ett par passagerare som tagit sig upp på ön.

Nu måste jag hjälpa de att klara sig. De båda verkar vara lite förvirrade men ändå vid gott mod. Skönt att se att några klarat sig från Hedvig levande i alla fall. Hoppas fler klarat sig. Har lyckats torka lite av min pipitobak. Har väldigt lite kvar, men lukten av pipröken tar mig ändå tillbaka till min kära gamla skuta Hedvig. Saknad men aldrig glömd. Vilka fina minnen jag har.

Nåja ... dags att se vad landkrabborna sysslar med.

Kapten Herbert K. Latitud - den sjunde dagen på ön - snart 40 dagar sen Hedvig sjönk.